

да види на вжънъ защо лаятъ кучетата. Двѣ крачки не бѣше отстъпило още отъ вратата това момче, когато изрева колкото му е силата и падна на земята. Слѣдъ като се окопоти попитахъ го що е видѣло, и то разказа съ ужасъ, че до малкиятъ кошари, сѣдѣлъ бѣлобрадъ циганинъ, съ чибукъ въ ржката, лулата на който била, като прѣстена паница. То извикало защото циганинътъ му махналъ съ ржка да отиде при него.

— Трѣбаше да са прѣкрѣстишъ—забѣлѣжи единъ отъ овчарите, който бѣше ходилъ само до Св. Гора.

— Трѣбва, да не хвжряте тука на близо сапунева вода, защото на нея много са трупатъ зли духове, каза втори.

— Мѣстата, гдѣто са хвжря сапунката, водениците, юртлущите, вжрболакътъ, кьоравите кладенци, старите гробища, мочурливите мѣста, сж най любимите обиталища на тия духове, подтвжрди трети и така на татъкъ. . . . .

А на стр. 50-та автора рисува годежитѣ на котленскитѣ овчари така: „Още по-чудно се женятъ и гоدياتъ котленскитѣ овчари. Много пжти са случва, щото умните родители са мжчатъ на стари години да играятъ хоро на годежътъ, когато главиниятъ виновникъ на тжржеството са пощи въ това врѣме, въ нѣкое доброджанско келеме, или го биятъ, като тжпанъ, че истжрвалъ овцете изъ нивята. Подиръ шесть мѣсяца или година, той научава това, когато приеме отъ годеницата *телледисано* здравче, завито на коренчето съ червена коприна.

„Когато проводятъ сватя да иска нѣкое момиче, то тя последната захваща да хвали своятъ повѣреникъ, че той е смиренъ като овчица, деветѣхъ пари въ деветъ вжзли ги вжржи, съ никого са не скарва, никому не е край да вжзрази за нѣщо, има си до 50—60 крака овчици и пр.“

На 51—64 стр. автора живо ни разказва за патилата, които самолично е испиталъ въ качеството си на доброджански овчаръ, а на 65—84 ни разказва какъ отъ овчаръ той е станалъ абаджийски чиракъ въ *Руссе*. Горнитѣ нѣколко страници се отнасятъ лично до биографията на автора и сж полѣти съ такъвъ хюмористически соусъ, щото когато ги поглжщате умствено (аперцепирате), трѣбва да се държите за коrema си отъ смѣхъ. Сълзитѣ на смѣха изобилно ще потекатъ дори и по замръзналитѣ бузи на всѣки намръщеникъ, когато се запознае съ житейскитѣ митарства, прѣзъ които е миналъ автора на „Запискитѣ“, до като